

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 2 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 24 de Madrid – Hiszpania) – Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT) / Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

(Sprawa C-103/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 pkt 1 – Kolejne umowy o pracę na czas określony w publicznym sektorze ochrony zdrowia – Pojęcie „obiektywnych powodów” – Pojęcie „równoważnych rozwiązań prawnych zmierzających do zapobiegania nadużyciom” – Zastąpienie statusu członka personelu statutowego do zadań doraźnych statusem członka zastępującego personelu statutowego – Stałe zapotrzebowanie na tymczasowych członków personelu statutowego]

(2021/C 357/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 24 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT)

Strona przeciwna: Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

Sentencja

- 1) Klauzulę 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że do sądu krajowego należy dokonanie oceny, zgodnie z całością mających zastosowanie norm prawa krajowego, czy przepisy krajowe przewidujące zmianę zaszeregowania danej kategorii członków personelu tymczasowego, ze względu na zastąpienie statusu członka personelu statutowego do zadań doraźnych statusem członka zastępującego personelu statutowego i ze względu na ewentualne powołanie tych pracowników na czas nieokreślony po zakończeniu postępowań w sprawie naboru mających na celu obsadzenie w sposób ostateczny stanowisk zajmowanych tymczasowo przez tych ostatnich pracowników stanowią odpowiednie środki w celu zapobiegania wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i w stosownym przypadku karania tych nadużyć lub też stanowią równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu tego postanowienia. Gdyby tak nie było, do tego sądu należy zweryfikowanie, czy w mających zastosowanie przepisach krajowych istnieją inne skuteczne środki w celu zapobiegania tym nadużyciom i ich karania.

- 2) Klauzulę 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które zastrzegają jedynie dla pracowników mających status członków personelu statutowego do zadań doraźnych możliwość zastąpienia tego statusu statusem członka zastępującego personelu statutowego, w sytuacji gdy to zastąpienie stanowi odpowiedni środek w celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i ewentualnie karania tych nadużyć lub równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu tego przepisu, jeżeli w krajowym porządku prawnym istnieją inne skuteczne środki w celu zapobiegania takim nadużyciom i ich ukarania wobec pracowników zatrudnionych na czas określony, którzy nie należą do kategorii członków personelu statutowego do zadań doraźnych, czego zweryfikowanie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 319 z 23.9.2019.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 1 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Orense – Hiszpania) – UP / Banco Santander SA, dawniej Banco Pastor SAU

(Sprawa C-268/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Umowa o kredyt hipoteczny – Nieuczciwe warunki umowne – Warunek ograniczający zmienność stopy opracowywania („klauzula dolnego progu”) – Umowa odnowienia zobowiązania – Brak wiążącego charakteru]

(2021/C 357/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Orense

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UP

Strona pozwana: Banco Santander SA, dawniej Banco Pastor SAU

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by znajdujący się w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem warunek, którego nieuczciwy charakter może zostać stwierdzony na drodze sądowej, mógł stać się przedmiotem umowy odnowienia zobowiązania zawartej między przedsiębiorcą a tym konsumentem, pod warunkiem że przy zawarciu umowy odnowienia zobowiązania konsument zdaje sobie sprawę z braku wiążącego charakteru tego warunku oraz z płynących z tego konsekwencji, w związku z czym przystępuje on do omawianej umowy odnowienia zobowiązania w wyniku wolnej i świadomej zgody, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymóg przejrzystości spoczywający na przedsiębiorcy na mocy tych przepisów oznacza, iż przy zawarciu między przedsiębiorcą a konsumentem umowy odnowy zobowiązania, której warunki nie były indywidualnie negocjowane, a która zmierza do zmiany potencjalnie nieuczciwego warunku wcześniejszej umowy zawartej przez te same strony, przedsiębiorca ów powinien dostarczyć konsumentowi istotnych informacji pozwalających mu zrozumieć płynące z niej konsekwencje prawne, a w szczególności fakt, że pierwotny warunek mógł być nieuczciwy, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.